

La

SEGONA

VIDA

del

MARC

DAVID NEL·LO

GRAN
ANGULAR

La segona vida del Marc

DAVID NEL·LO

fundación sm

La Fundació SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundació SM, entra a
www.fundacion-sm.org

Primera edició: octubre de 2018

Gerència editorial: Gabriel Brandariz
Coordinació editorial: Dolors Ortiz i Perpinyà
Coordinació gràfica: Lara Peces
Coberta: Julián Muñoz

© 2018, David Nel·lo i Colom
Drets negociats a través d'Asterisc Agents
© 2018, Editorial Cruïlla
Nàpols, 249 - 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-6614-547-3
DL: B-20355-2018
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

La memòria, igual que la llibertat, és una cosa fràgil

ELISABETH LOFTUS

Aquesta és la història, o el principi de la història: va passar aquí, a Barcelona, fa uns dies. Jo havia anat al Decathlon de la Diagonal, a comprar uns guants de ciclista. Després vaig sortir de l'illa per la part de baix i em vaig aturar en una mena de placeta, molt a la vora del carrer Numància, però una mica enretirada del trànsit. Feia bo però bufava vent, al sol s'hi estava bé, escalfava just fins al punt que feia una temperatura agradable. Em vaig asseure en un banc i vaig treure el llibre que duia a la motxilla. Tot i que s'acostava la Castanyada, semblava que fóssim a finals de setembre. Vaig endinsar-me en la lectura, però a estones em distreia i alçava els ulls per veure què passava al meu voltant.

Al cap d'una estona va aparèixer una dona jove, no sé quants anys devia tenir, probablement no passava de la trentena. Es va asseure al banc del costat, a la meva esquerra. Vaig continuar llegint, tot i que de tant en tant me la mirava de reüll. Què feia ella? Havia tret uns guants de làtex de la bossa (semblants als que fan servir els metges) i se'ls volia posar. Eren d'un color lleig, d'un blau clar i sense vida. L'operació li costava; va bufar-los, com si els volgués inflar, però semblava que no se'n sortia. Vam intercanviar la mirada un parell de vegades i jo de seguida vaig abaixar els ulls cap a la pàgina del llibre. No tenia ganes de parlar i m'imaginava que si s'adonava que jo estava pendent del que feia ella, probablement voldria aprofitar-ho per parlar amb mi.

«S'ha d'anar amb molt de compte», va dir, així, en veu alta, sense dirigir-se específicament a ningú. No vaig dir res i vaig fingir que llegia, però ara m'era molt difícil de concentrar-me; estava massa intrigat. Va deixar de banda els guants i es va treure la goma elàstica que li recollia els cabells en una cua de cavall. Després va brandar el cap i la cabellera va moure's com una cortina descorreguda. Em

va semblar que no duia els cabells gaire nets. Tot i això, però, no anava deixada.

Vaig imaginar-me que potser era una dependenta que despatxava en una de les botigues de l'illa.

«Hi ha molta gent dolenta, perversa...», va continuar el seu monòleg, i vaig somriure, sense afegir cap comentari, volent-li transmetre que jo no pertanyia al grup dels dolents.

«És clar que quan t'ho mires amb distància, hi ha certs fets que et semblen més clars, se't fan evidents, però és difícil de creure o d'entendre... Traïcions, mala fe... No es poden desfer les coses, saps?»

Tot feia pensar que ella esperava la meua resposta, però jo sabia que a la que comencéssim a enraonar, no hi hauria manera d'estrancar-ho, i no tenia ganes de parlar, ja us ho he dit abans. Per això em vaig limitar a un altre somriure comprensiu i un assentiment de cap.

«*Gente mala, sí, gente muy mala*», va dir, aquest cop en castellà.

M'hauria agradat explicar-li que s'hi estava bé, allí, amb el sol que acariciava i escalfava, però això hauria comportat el perill que ella em revelés què era el que l'anguniejava, i jo no volia sentir les desgràcies de ningú.

Al cap d'una estona es va alçar del banc i es va refer la cua de cavall. No recordo si duia els guants de làtex posats o no, però diria que no perquè m'hi hauria fixat. Quan va ser davant del meu banc va alentir el pas i va mirar-me. Li vaig somriure per última vegada i li vaig dir adeu. Ella va fer uns ulls de gos abandonat, però no va dir res i es va allunyar de la placeta. Em vaig concentrar altra vegada en la lectura, i no havia llegit ni dues pàgines quan vaig sentir una frenada i un cop sec. Vaig mirar en direcció al carrer Numància, perquè era d'allí que provenia el soroll. Els cotxes s'havien aturat i els badocs corrien per veure què havia passat. Jo no vaig córrer; era una sensació desconcertant, com si ja sabés el que em trobaria. Al mig de la calçada hi havia la dona de la cua de cavall, ajaguda a terra amb una cama torçada cap endavant, en un angle impossible. Ni un crit, ni un gemec. Era difícil de saber si havia perdut el coneixement o no. Un moment després va baixar del cotxe el conductor que l'havia atropellada. Ell sí que es va posar a cridar. Era un home de mitjana edat i semblava que s'hagués tornat boig.

«Ha sortit disparada i no he pogut frenar a temps! Quan l'he vista ja la tenia al damunt i ella no ha fet cap gest per recular!»

I de seguida van aparèixer un munt de telèfons mòbils. Hi havia gent que trucava a l'ambulància i a la policia municipal. D'altres, però, feien servir el mòbil per filmar l'escena. Malgrat el merder que hi havia, jo tenia la sensació que era una pel·lícula sense so, tot semblava emmudit. I això, aquest moment de suspens, es va trencar amb la sirena estrident de l'ambulància que va arribar per la banda de dalt del carrer. Dos homes van baixar del vehicle i, amb molta precisió, van col·locar la dona dalt de la llitera i la van carregar a l'ambulància. Van marxar amb la sirena posada. Mec-i-mec, mec-i-mec, mec-i-mec... Mentrestant també havia arribat un cotxe patrulla dels municipals i volien saber com havia anat la cosa. El trànsit es va dispersar al cap de poc; s'havia acabat l'espectacle. La gent també van allunyar-se d'aquell punt, lentament i com si els costés de marxar.

Vaig tornar al banc i em vaig quedar molta estona mirant el buit, i, mentre sentia l'escalfor del sol a la pell, intentava pensar i al mateix temps no volia pensar. Em vaig dir que si m'hagués entretingut a parlar amb la dona de la cua de cavall, el més probable és que ella no hagués acabat sota les rodes d'un cotxe. Jo ho hauria pogut impedir i no ho vaig fer. Amb una mica de sort, les seves paranoies sobre «la gent dolenta» haurien agafat una altra direcció, potser haurien perdut força o s'haurien transformat... De vegades, si aconseguim distreure la persona alterada, ja està: les ganes de destruir-ho tot desapareixen per si soles. Si jo no hi havia intervingut havia sigut per egoisme, perquè no en tenia ganes, o perquè em feia mandra sentir una història complicada i melodramàtica; per això no vaig fer res. I a hores d'ara la dona probablement ja era morta o estava greument ferida, a l'hospital. Vaig reveure-la en el moment en què s'havia intentat posar els guants de làtex blau, i després vaig recordar la seva expressió angoixada quan havia dit «*Gente mala, sí, gente muy mala*». Fet i fet, potser una part de mi era com aquella gent dolenta, «*gente mala*», incapaç d'oferir ajuda quan calia. Eren individus com jo els que l'havien empentat al mig de la calçada, individus que no tenien prou paciència per escoltar una persona amb problemes.

I vet aquí que si jo no volia rumiar tot allò era perquè, inevitablement, em conduïa a un altre capítol, un capítol dolorós i inesborrable... Els fets havien passat feia més d'un any, però encara no me n'havia refet del tot. Hi ha coses que et trasbalsen per sempre més.

Vaig començar a treballar per a l'Aurora Recasens a principis del mes de setembre. Ella i la meva tia Montse eren amigues o conegudes, no n'estic segur, i l'Aurora li va dir que necessitava algú que cuidés el seu fill durant un parell de setmanes perquè havia d'assistir a un congrés de psicologia que se celebrava aquí a Barcelona, i ella n'era una de les ponents i organitzadores. La tia Montse sabia que jo havia fet de monitor d'esplai i que també havia treballat en una escola vigilant menjadors.

–El seu fill és un encant, es diu Marc i té quatre o cinc anys –em va explicar la tia Montse, per telèfon.

–I la mare?

–Qui? L'Aurora? És bona dona, de vegades es nota que està una mica amargada perquè el marit la va deixar a l'estacada i mai no s'ha volgut fer càrrec del nen, ja et pots imaginar com són aquestes coses...

–Tieta, si és així, em penso que passo.

La tia Montse va riure en sentir la meva resposta, però després va insistir:

–Escolta'm, Abel, no dius sempre que no tens un ral? Vinga, que una feineta com aquesta t'aniria la mar de bé.

Al final hi vaig accedir, sense gaire entusiasme. Recordo el primer cop que vaig anar a casa de l'Aurora i el Marc, per veure si ens posàvem d'acord o si jo li semblava un candidat acceptable. Vivien en un pis antic del passeig de Sant Joan, gairebé a la cantonada amb Ali Bei. La porteria era espaiosa i l'ascensor tenia la cabina de fusta i una banqueta; semblava tret d'un llibre de Jules Verne. L'Aurora em va rebre en una sala menjador que era al costat d'una galeria lluminosa i amb moltes plantes. No em va costar gaire de comprovar el que m'havia dit la tia Montse, allò del caràcter de l'Aurora Recasens. Era més aviat baixa, devia haver passat la ratlla

dels quaranta i, tot i ser una dona guapa, sovint quan parlava esguerrava l'expressió del seu rostre bonic amb una ganyota; la boca de llavis ben dibuixats i molsuts es contraïa en un gest amoïnat. De vegades, quan parlava, la veu se li enfosquia i semblava que no volgués dir tot el que estava pensant. Era com si hagués de fer un esforç per refrenar l'agror que duïa a dins.

Vam seure, ella en un sofà i jo en una cadira de respatllet molt recte. Va omplir dos gots d'aigua d'una gerra de terrissa que tenia damunt d'una safata en una tauleta baixa i me'n va oferir un. Tots dos vam beure un glop i després em va començar a fer preguntes. Quants anys tenia? Havia treballat mai amb nens petits? L'hi vaig explicar sense inventar-me massa coses. I ella, amb aquell somriure que per un no res s'espatllava. Em va parlar de quina seria la meua feina durant aquelles dues setmanes. De fet, em va dir, el congrés només durava una setmana, però els dies abans ella estaria molt enfeïnada preparant-ho tot i no tindria temps per dedicar-se al seu fill.

—De què va el congrés? —vaig preguntar-li jo.

En sentir allò, va fer una cara sorpresa i després es va apartar una mosca inexistent de la galta.

—Per què ho vols saber?

—Per curiositat, suposo.

—El títol d'aquesta edició és *Els camins de la memòria*. Vindrà gent important d'altres universitats. Espero que estiguem a l'altura i que tot vagi com cal. Mira, Abel, et puc assegurar que és molt difícil això de compaginar la carrera acadèmica i la feina de mare. No sé si la teua tia t'ho ha explicat, però resulta que el pare del Marc va desaparèixer del mapa i, evidentment, no puc comptar amb la seva ajuda perquè és un pare inexistent, un fantasma. Les últimes notícies que n'he tingut em deien que estava de viatge per Indonèsia. És pintor, o això és el que assegura ell, però jo no sé què és.... Bé, deixem-ho córrer.

Jo me l'escoltava i de tant en tant bevia un glop d'aigua freda. Els glaçons del got s'havien fos i les parets de vidre s'havien entelat per la diferència de temperatura. Les finestres de la galeria eren obertes de bat a bat i ens arribaven els sorolls del pati de baix i d'algun veí: un gos bordava, dues dones parlaven i reïen, una finestra va espetegar amb un cop d'aire.

L'Aurora es va aixecar del sofà i es va acostar a la finestra, donant-me l'esquena. Duïa un vestit de punt bastant curt, d'estiu, i la

part del darrere li havia quedat arrugada i una mica arromangada. Es va treure una sandàlia i va enfilat el peu descalç damunt l'altre peu. De nou vam sentir la rialla de les veïnes, era un riure des preocupat que feia pensar en el bon temps. L'Aurora es va girar cap a mi i em va mirar un instant sense dir res. Per un moment vaig creure que m'estava a punt de dir que ja podia marxar, que havia arribat a la precipitada conclusió que jo no serviria per cuidar el seu fill.

—Una última qüestió, has de saber que el Marc és un nen força especial —em va dir al cap d'una mica.

—Especial?

—Bé, ja sé que tots ho som una mica, d'especials. Però el que vull dir és que al Marc li costa d'obrir-se amb la gent. No és ben bé tímida, és més aviat com si tingués un excés de prevenció, com si no confiés en el món. En el camp de la psicologia infantil hi ha un terme que utilitzem sovint que és el de *confiança primitiva* i que vol dir que hi ha nens que d'una manera natural es mostren oberts a noves persones i a noves situacions. El Marc, en canvi, és el contrari d'això, sembla que tot hagi de passar pel seu sedàs personal abans de tenir la seva acceptació. Es malfia de la novetat i és més aviat espantadís. Per què t'ho dic, això? Perquè considero que és important que ho sàpigues i perquè d'entrada potser no et serà fàcil establir-hi relació. Bé, perdona'm..., jo ja dono per descomptat que la feina t'interessa i potser, al capdavant, t'estimaràs més refusar-la.

No vaig dir res i vaig limitar-me a fer una mena de so gutural que no em comprometia a res. El que no sabia l'Aurora era que allò que m'acabava d'explicar del seu fill m'havia desvetllat la curiositat. I el que tampoc no sabia és que quan jo era petit tenia un caràcter que probablement coincidia amb el que ella m'havia descrit del Marc. Amb els anys me n'havia sortit, però encara em quedava aquella sensació d'incertesa inicial davant de noves circumstàncies, que feien que em neguitegés, i sempre estava disposat a rebutjar el que fos o qui fos abans que els altres em rebutgessin a mi.

L'Aurora es va posar la sandàlia que s'havia tret, es va allisar el vestit i em va dirigir una mirada interrogativa.

—Què et sembla? Vols conèixer el Marc?

Li vaig dir que sí i ella el va cridar en veu alta. Una vegada, dues vegades, però no hi va haver cap resposta. L'Aurora va fer un gest amb la mà que semblava demanar-me paciència. Aleshores va

anunciar, en veu una mica artificial i ben forta perquè la sentís el seu fill:

–Abel, vaig a preparar un cafè a la cuina; així, mentrestant, tu i el Marc podreu enraonar una estona.

Després va assenyalar l'entrada del menjador i ho va acompanyar amb un altre gest de complicitat; pel que semblava, ens hàviem de guanyar el Marc.

Em vaig quedar escoltant els sorolls de l'exterior, a l'espera.

No va ser fins al cap d'una estona que no el vaig veure aparèixer, traient el nas per la porta del passadís. Em va observar des del seu amagatall, només mostrava mig cos i un peu. Li vaig dir hola i ell no va contestar. Me'l vaig mirar sense afegir res més. Era més baix que la majoria de nens de la seva edat, esprimatxat, d'ulls rodons, foscos i immensos. Aquell dia duia una samarreta blava sense mànigues i pantalons curts. Anava descalç.

–Hola, soc l'Abel –vaig dir i vaig donar-li temps per veure si volia dir alguna cosa, però no ho va fer.

De tant en tant tornava a amagar-se i després treia el cap per la porta. Vaig decidir que valia la pena jugar-m'ho tot a una sola carta i arriscar-me.

–Ah, ja ho tinc, no m'ho diguis! Tu et dius Neramito, oi? –vaig dir.

Se'm va quedar mirant, desconcertat.

–No, no em dic així –va dir en veu baixa, gairebé inaudible.

–Em sembla que la teva mare m'ha dit aquest nom. O potser no ho he entès bé. Potser m'ha dit Nerambito.

–Jo em dic Marc, saps?

Em vaig adonar que era una mica papissot. A poc a poc va avançar unes passes, mirant-me tota l'estona amb aquells ullassos.

–Per què has vingut? –em va preguntar.

–Perquè m'ho ha demanat la mare. Ella té molta feina i sola no se'n surt. Aquests dies estarà molt ocupada i ha pensat que potser jo et podria cuidar a estones.

–I la Carolina? –va dir ell.

–Qui és la Carolina?

–La Carolina... és la Carolina.

Des de la cuina, l'Aurora va cridar: «És la cangur.» Amb això vaig entendre que ella estava escoltant mentre feia tota la comèdia de preparar el cafè.

–M’imagino que la Carolina no pot estar per tu aquests dies i per això la teva mare m’ho ha demanat a mi.

Ens vam quedar una estona en silenci. El Marc va caminar per damunt de la línia que separava unes rajoles de les altres; ho feia com un joc, posant un peu davant de l’altre i avançant ben recte. Des de fora ens va arribar el riure de les veïnes; era una rialla grassa, d’aquelles que s’encomanen, i el Marc no va poder contenir un somriure un pèl avergonyit. Mentrestant jo m’imaginava l’Aurora a la cuina, fent temps i sense saber si era preferible deixar-nos sols o venir al menjador. Al final va aparèixer sostenint la safata amb dues tasses de cafè i la cafetera.

–Ah, que bé, així ja us heu conegut! –va dir, encara amb aquell parlar excessivament declamat, com si estigués fent teatre.

Va servir el cafè i em va allargar la tassa. El Marc s’havia quedat quiet com una estàtua, amb un peu davant de l’altre. Tot d’una em vaig adonar que mirava amb insistència la meva galta esquerra. No era el primer nen que es quedava fascinat per la meva taca de naixement. Suposo que els atreu el color vermell tirant a granat, que sembla una maduixa esclafada damunt la cara.

Vaig inclinar-me endavant, cap a ell, i li vaig dir, tot assenyalant-me la taca:

–Vols tocar-la?

Ell va retrocedir i va fer que no amb el cap, però no va apartar els ulls de la taca.

–Et fa mal? –em va preguntar.

–No, mira –vaig dir alhora que em donava uns cops a la galta amb el dit, per demostrar-li que allò no era cap ferida mal curada, i després vaig afegir:– Vols que t’expliqui com me la vaig fer, aquesta taca?

Ell va dubtar un instant i després va fer un gest d’assentiment.

Mentre rumiava el que li diria, era conscient que l’Aurora no em treia els ulls de sobre. Allò era una mena d’examen estrany en el qual jo desconeixia el que ella considerava apropiat o el que m’ajudaria a obtenir la feina.

–Un dia, quan era petit, teníem maduixes amb nata, per postres. A mi m’agraden molt les maduixes. I a tu?

Abans que el Marc tingués temps de respondre, l’Aurora va dir:

–Uj, al Marc li encanten les maduixes. Oi, Marc?

Però ell no va afegir res.

–M’agraden tant, que en un tres i no res ja m’havia acabat totes les maduixes que tenia a la copa. En canvi, la meva germana petita menjava molt a poc a poc i encara n’hi quedaven moltes. El pare em va mirar i va endevinar les meves intencions. Em va dir: «Abel, si li prens una maduixa a la teva germana, tindràs una desgràcia!» Però jo no li vaig fer cas. Vaig esperar que la meva germana estigués distreta, li vaig robar una maduixa i me la vaig menjar.

–L’hi vas robar? I què va passar després? –va preguntar el Marc.

–Que, al cap d’un moment, la meva germana es va posar a riure i em va dir que m’havia sortit una maduixa a la galta. Vaig córrer cap al lavabo i em vaig mirar al mirall. Quan vaig veure la taca vermella em vaig quedar esgarriat. Em vaig rentar la cara amb aigua calenta i sabó, però la taca no va desaparèixer. Ho veus? Encara la tinc, ben grossa i vermella, és el record d’aquella maduixa.

El Marc va fer una cara amoïnada i després va dir:

–Doncs jo un dia vaig menjar moltes maduixes i no em va passar res.

–És clar que no –va dir l’Aurora–. Això que t’ha explicat l’Abel no és veritat. És una història divertida que s’ha inventat ell. Oi que sí, Abel?

Vaig somriure, una mica atabalat i encongit, amb por d’haver comès una equivocació.

–La teva mare té raó. De vegades m’agrada inventar-me les coses.

–Però no et fa mal? –va insistir el Marc.

–No, Marc, ja t’ha dit que no –va dir l’Aurora–. Au, ves a jugar una estona, que l’Abel i jo hem de parlar de coses de grans.

Abans de sortir del menjador, el Marc em va mirar una darrera vegada i va marxar, caminant per damunt la ratlla que separava les rajoles, amb molt de compte de no desviar-se de l’esclatxa recta.

A continuació, l’Aurora em va parlar dels aspectes més pràctics de la feina: les hores, la paga, etc.

–Et sembla que t’interessaria?

–Sí, i tant.

–Tinc la sensació que li has caigut molt bé, al Marc, i que us podríeu entendre –va dir i després em va mirar, com si rumiés alguna cosa.

Va fer un d’aquells somriures que començava bé i que després s’espatllaven per no sé quina contradicció interior.

–Abel, et voldria demanar una cosa. Abans t’he comentat que el Marc no és un nen com els altres. Si tens oportunitat de conèixe’l millor, ja te n’aniràs adonant. Té una intel·ligència més aguda del que correspondria a la seva edat, però per a altres coses és d’una ingenuïtat extrema. Encara que no parli gaire, jo sé que les coses, la gent, tot, en definitiva, de seguida li fa molta impressió. Això t’ho faig saber perquè valdria la pena que mesuressis el que li dius i el que li expliques. Jo soc la primera a saber que els contes, la fantasia, són elements essencials de la infantesa, però et demanaria que no en fessis un gra massa.

–Ho dius per tota la meva història de la taca, oi? –vaig preguntar amb un somriure compungit–. Perdona’m, potser sí que m’he passat...

–No té cap importància, només vull que ho tinguis en compte i que facis atenció al que li expliques.

Quan ja érem al rebedor i l’Aurora m’estava acomiadant, vaig notar que una cortina que cobria la finestra que donava a l’escala es movia una mica. Vaig mirar cap a baix i vaig veure les dues cames primeres i els peus descalços del Marc, que sortien de sota. L’Aurora va alçar les mans davant del pit, en un gest que no vaig saber interpretar.

–Adeu, Marc! –vaig dir.

Per tota resposta, la cortina es va agitar i la veueta del Marc va deixar anar un adeu que em va arribar esmorteït des del seu amagatall.

Quan vaig ser al carrer, vaig mirar a banda i banda del passeig de Sant Joan i vaig respirar fondo. Tenia la sensació que aquella entrevista havia durat molta estona, en canvi no m’havia estat al pis ni mitja hora.

Aquell vespre em va trucar la tia Montse.

–Abel, has triomfat, oi?

–Tant com triomfar, no n’estic segur, tieta.

–I tant! L’Aurora m’ha dit que has caigut superbé al Marc.

–I a ella? –vaig preguntar-li, sense pensar.

–A l’Aurora? Ui, m’ha dit que ets simpàtic i que se’t veu molt creatiu. No sé per què m’ha dit això de creatiu, però és igual.

–Jo tampoc, no en tinc ni idea –vaig mentir i després vaig afegir:– Tieta, tu el coneixes gaire el nen?

–Bé, l’he vist unes quantes vegades, a casa de l’Aurora i un dia que vam sortir juntes de compres.

–T’ho dic perquè m’ha semblat raret. Fins i tot sa mare m’ho ha advertit.

–Mira qui parla! –em va dir la tia Montse i va deixar anar una de les seves rialles explosives–. Si t’haguessis vist tu a l’edat del Marc! Abel, no eres precisament el que se’n diu un nen fàcil, saps?

–Ja ho sé, potser per això m’hi he fixat més. De cop era com si sentís les històries que sempre expliquen els pares, quan parlen de mi quan era petit.

–Abel, tot això ara no té cap importància. Pensa que tens la sort de poder guanyar uns quants diners i ja està.

Li vaig dir que tenia raó i que ja li aniria explicant com anava la cosa. Al vespre, quan ja era al llit vaig tenir dues visions d’aquella tarda: l’una era l’Aurora mirant per la galeria, un peu damunt l’altre i el vestit arromangat; l’altra era la cortina del rebedor que s’agitava lleugerament i les cames i els peus del Marc i la seva veu fina que em deia adeu.

Així va ser com vaig entrar a la vida de l’Aurora i el Marc.

DAVID NEL·LO

Va néixer a Barcelona l'any 1959. Va irrompre en el món de les lletres amb el llibre *L'Albert i els menjabrossa*, que va guanyar el premi El Vaixell de Vapor 1994. D'aleshores ençà ha publicat més de quaranta llibres per a tots els públics, de petits a grans. Entre els nombrosos premis literaris que ha guanyat cal destacar el Columna Jove 2002, l'Andròmina 2006, el Ciutat d'Olot 2008, el Marià Vayreda 2009, l'EDEBÉ infantil 2014 i el Prudenci Bertrana 2017. A més d'escriptor, també és traductor de l'anglès i de l'italià al català. Té passió per les bicicletes i els idiomes.

